

Vida de les Mates

Hi havia una vegada, en un poble petit entre muntanyes suaus i camps de blat que es movien com onades daurades, una noia anomenada Sara. No era com els altres nens del poble. Mentre els seus amics corrien darrere una pilota o s'amagaven entre els arbres, ella s'asseia amb una llibreta a la falda i dibuixava números.

Per a la Sara, els números no eren simples símbols. Eren personatges. El 1 era valent i solitari. El 2 sempre buscava companyia. El 3 tenia un punt entremaliat. I el 0... el 0 era misteriós, com un silenci ple de significat.

Un dia, mentre caminava prop del riu, va trobar una pedra estranya. Era perfectament rodona, gairebé massa perfecta. La va recollir i la va observar.

—Ets un zero —va murmurar.

En aquell moment, va sentir una veu molt suau.

—O potser sóc tot.

La Laia va deixar caure la pedra, espantada.

—Qui ha dit això?

—Jo —va respondre la pedra, sense moure's—. Sóc allò que no sembla res, però ho pot ser tot.

La Sara, en comptes de fugir, va somriure. Sempre havia sospitat que els números tenien alguna cosa més.

—Ets... un número viu?

—Sóc una idea —va dir el zero—. I tu també ho ets, encara que no ho sàpigues.

A partir d'aquell dia, la vida de la Sara va canviar. Cada tarda anava al riu i parlava amb el zero. Li explicava coses que ningú més li havia explicat mai.

—Per què quan et sumo a un número, no canvia? —preguntava ella.

—Perquè jo no resto —va dir el zero—. Jo respecto el que ja existeix.

—Però quan et multiplico... desapareix tot.

—No desapareix —va respondre—. Es transforma en possibilitat.

La Laia no ho entenia del tot, però li agradava aquella resposta.
Un vespre, mentre el cel es tenyia de taronja, el zero li va proposar un joc.

—Vull que coneguis els altres.

—Els altres números? —va dir ella, amb els ulls brillants.

—Sí. Però no com els has vist mai.

De sobte, el món al seu voltant va canviar. El riu es va convertir en una línia infinita, els arbres en figures geomètriques, i el cel en una gran graella com les que feia servir a la seva llibreta.

Davant seu van aparèixer figures.

El 1 era alt i recte, amb una mirada decidida.

—Sóc el començament —va dir.

El 2 es movia amb elegància, com si ballés.

—Jo sóc la dualitat. Tot té un contrari.

El 3 reia sense parar.

—Sense mi, la vida no tindria ritme!

La Sara els mirava fascinada.

—Sou... reals.

—Sempre ho hem estat —va dir el zero, apareixent al seu costat—. Però només alguns poden veure'ns.

Durant dies —o potser minuts, perquè el temps allà era estrany— la Sara va aprendre. No només a sumar i restar, sinó a entendre.

Va descobrir que les equacions no eren obligacions, sinó històries. Que una suma era una trobada. Una resta, una separació. Una multiplicació, una expansió. I una divisió... una manera de compartir.

Un dia, el 7 —que fins aleshores havia estat callat— li va parlar.

—No tots els problemes tenen una solució fàcil.

—Ja ho sé —va dir la Sara—. A vegades em perdo.

—Perdre's és part del camí —va dir el 7—. És quan realment comences a pensar.
La Laia va recordar les vegades que havia plorat davant d'un problema que no entenia. I per primera vegada, va somriure pensant-hi.

—Llavors no estava fallant.

—No —va dir el zero—. Estaves aprenent.

Quan va tornar al seu món, tot semblava igual... però no ho era.

A l'escola, quan la mestra escrivia una equació a la pissarra, la Sara no veia números avorrits. Veia històries que esperaven ser explicades.

Un dia, la mestra va posar un problema difícil. Tots els nens van sospirar. La Sara també el va mirar, però amb calma.

Va tancar els ulls i va imaginar els números parlant entre ells.

—Si jo vaig amb tu —deia el 4—, serem més forts.

—Però si em divideixes massa —es queixava el 8—, em trencaré.

Quan va obrir els ulls, va escriure la resposta.

—Correcte —va dir la mestra, sorpresa—. Com ho has fet?

La Sara va dubtar.

—He escoltat.

—Escoltat?

—Sí... els números.

La classe va riure. Però la mestra no.

—Explica-m'ho.

I així, la Sara va començar a explicar el que havia après. No amb fórmules complicades, sinó amb històries. Els seus companys, poc a poc, van començar a entendre.

—Ah, és com repartir caramels! —va dir un.

—Exacte! —va dir la Sara.

Amb el temps, el poble va canviar. Els nens ja no tenien por de les matemàtiques. Les veien com un joc, com un llenguatge.

Però la Sara no va tornar a veure el zero.
Un dia va tornar al riu, amb la pedra a la mà.

—On ets? —va preguntar.

El vent va moure l'aigua, però no hi va haver resposta.

—Encara estàs aquí? —va insistir.

Llavors, molt suaument, va sentir la veu.

—Sempre.

—Per què no et puc veure?

—Perquè ja no em necessites així.

La Laia va mirar la pedra.

—T'he oblidat?

—No —va dir el zero—. M'has entès.

La Laia va somriure, amb una mica de tristesa.

—Gràcies.

—Recorda —va dir el zero—: el més important no és el resultat.

—Sinó?

—El camí que fas per arribar-hi.

Els anys van passar. La Sara va créixer i es va convertir en professora. Però no era una professora qualsevol.

A la seva classe, els errors eren benvinguts. Les preguntes eren més importants que les respostes. I cada problema era una història.

Un dia, una nena petita es va acostar a ella.

—No entenc això —va dir, amb els ulls plens de llàgrimes.

La Sara es va ajupir al seu costat.

—Com et dius?

—Marta.

—D'acord, Marta. Explica'm què veus.

—Només números...

La Sara va somriure.

—Tanca els ulls.

La nena ho va fer.

—Ara imagina que aquests números són persones...

I mentre parlava, la Sara va sentir, molt dins seu, una presència familiar. Un silenci ple.

Un cercle perfecte.

Un zero.

I va entendre que les matemàtiques no eren només una ciència. Eren una manera de mirar el món. Una manera d'entendre que tot està connectat, que cada error té sentit, i que fins i tot el no-res... pot ser el principi de tot.

I així, en aquell petit poble, entre muntanyes i camps de blat, les matemàtiques van deixar de ser només números.

Van esdevenir històries.